

Három nap a hagyományörzés jegyében

A téli ünnepek közeledtével az ember nem csupán előre néz – bízva a jövő szép és örömteli ígérétében, hanem a közel- és távoli múltba is tekint; számba veszi, milyen is volt az elmúlt esztendő, mit tettünk, vagy mit nem tettünk meg, ami még esetleg pótolható.

A Kodály Társaság Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei tagcsoportja rendezvényeinek kiemelkedő eseménye az idén is hagyományos, kulturális vándortúránk volt. Évközi, rendszeres összejöveteleinken itthon is „vándoroltunk”. Városunkban, Nyíregyházán annak jártunk utána, hogyan ápolják a helyi intézmények a zenei kulturális tradíciókat. A régiókban a messzire nyúló hagyományok alapjait olyan civil szervezetek rakták le, mint a Bessenyei-kör, a Múzeumbarátok Köre, illetve a Vikár Sándor Zeneiskola, ahol a tanárok között a névadón kívül is voltak Kodály-tanítványok (pl. a cikkíró édesanyja, a 101 éve született Áginé Bocskay Ibolya).

Augusztusi, többnapos zempléni, illetve felvidéki kirándulásunk célja tehát a hagyományörzés volt. Először **Széphalom** az országban, de világviszonylatban is egyedülálló múzeumát kerestük fel. Az **Anyanyelv Múzeuma** olyan gazdag anyagot mutat be, hogy megfogadtuk: ide egy kihelyezett ülésre még visszatérünk; annál is inkább, mivel az alapító nyelvészek között szerepel *Bachát László*, városunk egykori, kiváló nyelvésze is. **Sátoraljaújhelytől** természetesen Kazinczy sírjának felkeresésével, megkoszorúzásával vettünk búcsút.

Füzérradványon elbűvölt bennünket a táj, az ápolt parkok pompája; csodáltuk a kastélyokat, régi, épített emlékeink, értékeink újrashasznosításának lehetőségét, és annak újragondolását, hogy miként lehet a XXI. században a nemzeti kultúrát is gazdagító, nemesi családok emlékezetét fenntartani (Esterházyak).

Szállásunk **Kőkapun** volt, ahol a természeti környezet tisztelőének, a modern kor kényelmének és az ökoturizmusnak a teljes összhangja valósul meg. A térerő hiánya és a kiváló vendéglátás biztosítja, hogy nyugalomban érezhessük magunkat az otthonos környezetben.

Kirándulásunk második napján **Hollóházán**, a magyar porcelánkészítés egyik, világhírű fellegvárában, a múltat idéző, elegáns, mives környezetben kicsit keserédebbé vált a kedvünk, amikor kiváló, szakértő idegenvezetőnk az anyagi támogatás megcsappanásáról panaszkodott.

Ezután **Kassa** (1913-ban Európa kulturális fővárosa) következett, ahol most inkább emlékeinkben élő, nemzeti érzéseinket elevenítettük fel, a dóm altemplomában elhelyezett koszorúnkkal és énekünkkel. Sajnos mind a Rodostó-múzeumot, mind a Márai-emlékhelyet zárva találtuk.

A különleges „vágott sör” azért a mindenütt nyitva tartó sörözőkben, például a Gólemben nagyon ízlett.

Visszaérve hagyományörző utunk „profán” kitérőjéről, **Vizsolyban** tettünk látogatást. Itt éreztük igazán, hogy a régi korok emléke nem csak a falakon „él”; a nagy bibliafordító emlékét őrző templomban új hagyomány is indul: a református zarándoklat. Károli Gáspár szobránál, Göncön is elhelyeztük virágainkat, ahol a kultúrákat összekötő, a mindenkori fordító alázatáról szóló verset, a legfiatalabb hagyományörző, a papné hároméves kislánya is velünk együtt hallgatta.

A FORDÍTÓ

Károli Gáspár emlékezetének

Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszét,
Belekapghat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvényre teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás – alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva,
Félig őt vinni, félig vele menni.
Az, kinck szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobbak fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövetnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar ígéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ő be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Míg nem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél – magyarul.

A harmadik napon Kőkaputól búcsút véve még körülnéztünk a **Regéci Vár** romjairól, a történelmi időköt látott, gyönyörű tájon.

Ezután egy kicsi faluba, **Vágáshutára** igyekeztünk, ahol ugyan az őslakosok száma nem túl nagy, de az újonnan betelepülők bizony jeleskednek a kultúra őrzésében. Elnökünk és kedves családja látott minket vendégül, és a Joób család „kultúracsúríjében” Erdei Péter Liszt-díjas karnagy jóvoltából egy, Kodály életútját bemutató rövidfilmet is megtekintettünk a finom ebéd előtt.

Kirándulásunk a **Zempléni Fesztivál** nyitó rendezvényén való részvétellel zárult. *Balog Zoltán*, az emberi erőforrások minisztere megnyitója során a patinás helyen a „genius loci” szellemében tevékenykedő szervezőket tüntetett ki. A Verdi és Wagner zsenijét idéző hangverseny nekünk azért is nyújtott különleges és maradandó élményt, mert a fővárosi művészek mellett *Hollerung Gábor* vezénylete alatt a nyíregyházi *Cantemus kórus* is szerepelt.

Ági Anikó

*Köszönetet mondunk mindazoknak
akik az elmúlt évi személyi adójuk 1%-át Társaságunknak juttatták.
Ennek összege 46.000 Ft, amit költségeink kiegészítésére
használtunk fel.*

*Tisztelettel kérjük a Magyar Kodály Társaság
tagjait, barátait és pártolóit,
hogy jövedelemadójuk 1%-ával a továbbiakban
is támogassák Társaságunk munkáját.*

Adószámunk: 19040437-1-42